

धर्यांच्या पूरवाया, सकलहि मनिषा, वाट पाहे कृपेने ।
तो साई हनुमान प्रब भरुनी, पाहूं चला दृष्टीने ॥ १ ॥

॥ अंभंग ॥

धर्या शिरडी जाऊं । डोळे भरुनी बावा पाहूं ॥ १ ॥
धेतां समाधीचें दर्शन । सहज हरुनी जाय शीण ॥ २ ॥
जमा होती समाधीपार्शी । हिंदु यवन पारशी ॥ ३ ॥
तेथें कैचा भेद भाव । सर्वा भूतीं साई देव ॥ ४ ॥
सर्व धर्म एक झाले । साईबावा पायीं ठेले ॥ ५ ॥
उद्धराया पतीत जन । केलें शिरडीग्रामीं ठाण ॥ ६ ॥
शिवसुत गजानन । म्हणे तया मी शरण ॥ ७ ॥

॥ श्लोक ॥

हरुनि सकल तापा, शौल्य द्याया जिवांसी ।
निकट तटिं उभा जो, पारला ग्रामवासी ।
सुखचिर रमणी ही, मूर्ती ती पाहण्याला ।
निशिदिनिं मन घेवो, तेथ ही धावण्याला ॥ १ ॥

॥ अंभंग ॥

आला विजया दशमी दिन । जाऊं चला शिरडी जन ॥ १ ॥
बाबांची पुण्यतिथी । भावें भक्तजन करिती ॥ २ ॥
कलियुगींचें साधन । साईबाबांचे चरण ॥ ३ ॥
आदी नाथ साई मूर्ती । बदले श्रीराम मारुती ॥ ४ ॥
उद्धरीया जडजीव । आला शिरडी रमोधव ॥ ५ ॥
गजानन म्हणे वेदू । साईनाथ दीनबधू ॥ ६ ॥

॥ अर्धग ॥

आरुहा लावले निधान । साईं वाजांचे चरण ॥ १ ॥
 आदीनाथाचा अवतार । साईंनाय गुरु दानार ॥ २ ॥
 काय सांगों अधिकार । चाही पुत्रांचे माहेर ॥ ३ ॥
 धरुनी यवन आकार । शिरडीं आन्हा कमलावर ॥ ४ ॥
 साईं नोहे व्यक्ति सहान । पायीं लीन गजानन ॥ ५ ॥

॥ पद ॥

साईं बने दत्त महाराज, जो पूर्ण करे दीन काज ॥ धृ० ॥
 तीन शीर षड् भुजा बिराजे, कटि काँदिन गळे माला ।
 अलख करके नाथ सदनकू आया उदुंबरवाला ॥ साईं० १ ॥
 बकरेकी लिई मुंडि हातमें, टपकत है नून उसका ।
 चार वेद वो श्वान बने है पार न लागत जिनका ॥ साईं० २ ॥
 हात पसरके ठाढे द्वार भो लावो निवाळे वच्चा ।
 दास गणू कहे यही कलीमो तारक वो प्रभु सच्चा ॥ ३ ॥ साईं० ॥

॥ अजन ॥

साईंनाथ साईंनाथ । गुरु दत्त डिगंबर साईंनाथ ॥

॥ गुणवर्णनम् ॥

॥ श्लोक ॥

आहे योगी शीरडी ग्रामवासी ।
 साईंवाबा ज्ञान वैराग्य रात्रीं ॥
 साहित्वानें लक्षितांनां निवृत्ति ।
 आनंदानें आदरी जो प्रवृत्ति ॥ १ ॥

॥ अभंग ॥

क्षमा शांतीयुक्त भवाब्धीचें जहाज । ऐसा सद्गुराज शिर्डीमाजी ॥१॥
नामाविधा ज्याची शोभे बाबा साई । अनाथांची घाई तीच जाण ॥२॥
अनाथ सनाथ हा भेद जेथें । सूर्य प्रकाशातें निवड केंरी ॥ ३ ॥
माझा गुराज जान्हवीचें जळ । गणू अर्पी भाळ त्या पायीं ॥ ४ ॥

॥ अभंग ॥

शिव विष्णू ब्रह्मरूप वातासाई । भाव दुजा कांहीं मानूं नका ॥ १ ॥
सद्गुरायाच्या पायाची जी धूळ । तेंच गंगाजळ शुद्ध माना ॥ २ ॥
अमृतां आगळीं मुखीचीं वचनें । तीच माना मनें गीता जेवीं ॥ ३ ॥
गणु म्हणे बाबा वसत सोज्वळ । भक्तांनों कोकीळ व्हारे तुम्ही ॥४॥

॥ अभंग ॥

शुक सनकादि नारद अंबरीष । निवृत्ति ज्ञानेश नामा तुका ॥ १ ॥
दास तुलसी चोखा जयदेव सांवता । पंत नाथ मेहता कबीर तो ॥२॥
बोधला पवार विसोवा खेचर । गोरोबा कुंभार कूर्म दास ॥ ३ ॥
गणु ह्मणे त्याच कोटीतला साई । चला त्याच्या पायीं लीन होऊं ॥४॥

॥ अभंग ॥

जरी त्या संतांच्या मूर्ती हो लोपल्या । साईरूपें उरल्या पहावया ॥१॥
त्रिभुवना माजी जे जे कोणी संत । ते ते साईनाथ मजलागीं ॥ २ ॥
भेदबुद्धी नुपजो माझी संतांठायीं । संत शेषसाई प्रत्यक्षची ॥ ३ ॥
गणुदास आहे संतांचा अंकीत । भेटो पंढरिनाथ त्यांच्या कृपें ॥४॥

॥ अभंग ॥

भक्तिरूप गंगा वाहे जयाठायीं । तेथें माझा साई राहे उभा ॥ १ ॥
हस्तसंकेतानें पालवितो लोकां । या हो फिरूं नका रानोमाळ ॥२॥

मज ओळखावें आहें मी कौठला । कशासाठीं आलां शिरडीसी ॥३॥
पंडरी क्षेत्रींचा मीज हो वाटाड्या । मणूच्या त्या उड्या साईवळें ॥४॥

॥ पद ॥

(चालः—बारी भुवन सुंदराची)

वर्णितां थकलि वाणि देवी । स्वरूपा अशा वर्णु कर्वी ॥धृ०॥ उत्सव
थोर मनीं झाला । जैसा माय बघुनि बाला ॥ सुमाला देहवृक्ष
आला । अपिंतों भक्तीच्या या फुला ॥ चाल ॥ साईनाथा; तव रे
बोध । त्यानें शोधित केला क्रोध । तैसा षड्रिपुंचाही शोध । होऊनि,
मनिं नच येई विरोध ॥ चाल ॥ तव ते पाय । हीच मम माय ।
तरुनि मज नेय । ह्यणुनि मी गाय । कीर्तिं बरवा । सौमित्रनुति
आयकावी ॥ १ ॥

॥ श्लोक ॥

असे साधु देही असूनी विदेही ।
जनीं बोलती ज्या महाराज साई ।
करी वृष्टि पीयूष दृष्टी सदाही ।
जगीं धन्य ऐसा महाराज साई ॥ १ ॥

॥ पद ॥

(चालः—हळु ग हळु आला याचा०)

हाचि सद्गुरु सद्गुरु साईनाथ । सच्चिदानंद मूर्तिमंत ॥ धृ० ॥
देह मी नसे । असे न मी व्यक्त । बोलिला गीतीं भगवंत ॥ मूढ परि
बदती । बदती त्या व्यक्त । दिसे हा संसारीं सक्त ॥ बघुनी ते फसती ।
फसती मायेत । मोक्ष त्यांजवळिं कधिं न येत ॥ बोध बोधाया । बाधा
तनु धरित ॥ सच्चिदानंद मूर्तिमंत ॥ १ ॥ बघुनि आतुरता । आतु-
रता भक्ताची । काढिली देहबुद्धि त्याची ॥ लाविती भक्ति । भक्ता

देवाची । दत्त श्रीकृष्ण रामयाची ॥ कुणासी देती । देनि भंत्र गुप्त
 ॥ स० ॥ २ ॥ बसुनि शिलधींत । शिलधींत भक्त तारी । सकल नर-
 नारी व्यसन वारी ॥ असा हा नाथ । नाथ सदाचारी । असे भक्तांचा
 कैवारी ॥ दावुनी भेटे । भेटे तो त्वरित ॥ सच्चिदानंद ० ॥ ३ ॥
 जसा हा स्वामी । स्वामी शिलधींत । तसा तो सकल विश्वभरित ॥
 स्वात्म शक्तीने । शक्तीने फिरत । स्वरूप दावुनी करित पुनित ॥
 कृष्णदासाला । दासा मधु पुरित ॥ सच्चिदानंद मूर्तिमंत ॥ ४ ॥

॥ श्लोक ॥ अनुष्टुप् ॥

साइनाथ इति ख्यातः । साइराजस्तथैवच ।
 साइवावेति विज्ञातः । सार्थं नामत्रयं गुरोः ॥ १ ॥

अर्थः—महाराजाना कोणी साइनाथ म्हणतात. कोणी त्यास साई-
 राज असे म्हणतात व कोणी साइवावा असे म्हणतात. सद्गुरूंची (महारा-
 जाची) तिन्ही नावे अर्थपूर्ण आहेत म्ह०. अन्यर्थक आहेत.

॥ श्लोक ॥ मंदाक्राता ॥

मंदाकिन्याः कमिव विशदं यस्य पादारविंदात् ।
 मंदं मंदं मधुर मकरंदं स्रुतं स्वादुगन्धम् ।
 भक्त्या चास्वादितमतिमुदा साधुवृन्दैर्मिलितैः ।
 वंदे साई तमचलपदं सच्चिदानंदकंदम् ॥ १ ॥

अर्थः—ज्याच्या पदकमलापासून भागिरथीच्या पाण्याप्रमाणे स्वच्छ
 व व्यास गोड सुवास येत आहे असा, हळुहळु मधुर मंद मन्त्रतो आहे व
 ज्याचा स्वाद भक्तीने व परम आनंदाने संतरूपी भ्रमर घेत आहेत, त्या
 अढळपद व सत्ताचैतन्य व आनंद यांचा गड्ढा असे - जे साई त्यास मी
 वंदन करतो.

॥ श्लोक ॥ इद्रवज्रा ॥

सार्दज्ञ इष्टदः साई । नाभिजन्माथ नाशकः ।

साइनाथ इतिख्यातः । अत एव यहीतले ॥ १ ॥

अर्थः—बाबा सर्व जाणणारे, इष्ट देणारे प्रत्यक्ष ब्रह्मदेव व (भव) भयाचे नाश करणारे म्हणून त्यास या धरणीतलावर साइनाथ असे म्हणतात.

॥ श्लोक ॥ इंद्रवज्रा ॥

साक्षात्स इन्दिराकान्तः । रामोऽयं जानकीधवः ।

अतः स साइराजेति । विज्ञातो मेदिनी तले ॥ २ ॥

अर्थः—बाबा प्रत्यक्ष इन्दिराकात विष्णू व जानकीरमण प्रभु राम आहेत, म्हणून त्यास या जगतितलावर साईराजा असे म्हणतात.

॥ श्लोक ॥ इद्रवज्रा ॥

साम्बः इस ईश्वरः साई । बाबा वै बालवान्धवः ॥

अतः स साइबावेति । विश्रुतो भूमिमण्डले ॥ ३ ॥

अर्थ.—बाबा हे प्रत्यक्ष शंकर परमात्मा व अज्ञान दीनबन्धू आहेत म्हणून त्यास या भूमडलावर साईबाबा असे म्हणतात.

॥ श्लोक ॥ शार्दूलविक्रीडित ॥

लक्ष्मी चरित पादपद्म स्वकरं जेथें मुनी तिष्ठती ।

ब्रह्मानंद मिळावया स्वरूप जें योगी सदा चिंतिते ।

कोणी सेविते धूम्र कोणी करिते अष्टांग हीं साधनें ।

साईरूप धरीत भक्तहृदिचें फेडावया पारणें ॥ १ ॥

॥ मालिनी ॥

हलहल हृदि ठेवी भस्मचर्चित अंगा ।

विलसत शशि भार्गी मस्तकीं दिव्य गंगा ।

स्वर्गमें निज सदां जो राही तर्हीन बाबा ।
घरित स्वरूप साई पाहुनी भक्तभावा ॥ २ ॥

॥ अजंगप्रयात ॥

ध्रुवाकारणें देव साकार आला ।
हृदीं लाथ साहोनि वंदी भृगूला ।
जनी कारणें कांडितो देवराया ।
धरी साईरूपा करी दूर माया ॥ ३ ॥

॥ वसंततिलका ॥

सारथ्य अर्जुनरथीं करि अश्वसेवा ।
जो इक्षिमणी हृदयिंचा बहुमोल ठेवा ।
जो गोकुळीं अधरिं वाजवि गोड पावा ।
तो शेरडी मधिं धरी प्रभु "साई" नांवा ॥ ४ ॥
रेड्यामुखीं वदवि जो विभु वेद चारी ।
जो नंदमंदिरिं सुखें हरि गाइ चारी ।
नामा जया वदनिं घालित भक्ति घासा ।
गोदातटीं पुरवि तो प्रभु भक्त आशा ॥ ५ ॥

॥ शार्दूलविक्रीडित ॥

प्रल्हादास्तव स्तंभिं जो प्रगटला मारावया दुर्जनां ।
घेई मोहिनिरूप दैत्य बधिला दावीत लीला जनां ।
दामाजीस्तव घोंगडी धरि शिरीं जासूद हा सांवळा ।
प्रार्थीं देवसुता हरी भवभया साई प्रिया प्रेमला ॥ ६ ॥

॥ पद ॥

शिरडीग्रामीं सहस्रस्वामी साईनाथ महाराज । दीनांचें पुरवी-
तसे काज ॥ घृ० ॥ भक्तासाठीं धांवत येती शिरडी ग्रामाला । लीला

वरिष्ठे करनी दाविलीं ब्रह्मवास जातिं धमला ॥ शिरडी० ॥ १ ॥
 एके दिवशीं प्रातःकाळीं नवलचि देखिलें । माप गव्हचें भ
 भरुनी सुपीं हो काडीलें ॥ दळण मांडिले पीठ काडिलें । दाडिलें
 ओड्यादाटीं ॥ तेथनी प्रहामारीही गेली । समर्थलीला उलटी ॥
 शिरडी० ॥ २ ॥ औरंगावाडीं धुपखडे गांवीं चांद पाटील । घोडा
 हरवला वाटेंत तेव्हां ज्ञाने दिलगीर ॥ खांदा खागिर वाट चालती
 हाक मारिली वाचनें ॥ चिलीम भरोनी चिमटा रोवुनी निखारे
 काडीले त्यानें ॥ पाणी नाहीं सटका आपटीला पाणी काडिलें ॥
 चमत्कार ऐसा करुनी चिलीम ओढिली दोघांनीं ॥ शिरडी० ॥ ३ ॥
 दीपोत्सवाची हौस मोठी, साई समर्थासी ॥ नित्य आणिते तेल
 मागुनी दीपोत्सव करितो ॥ कंटाळले वाणी एक दिवशीं तेल नाहीं
 म्हणती ॥ निमुटपणें मशिदींत येउनी, नवलचि हो करिते ॥ अल्प
 होतें तेल टमरेलीं, पाणी टाकिते ॥ दोन्ही एके ठिकाणीं करुनी,
 प्राशन हो करिते ॥ हातीं टमरेल पाणी भरुनी, पंत्यांसी घालिते ॥
 पेटविल्या पंत्या तेल नसुनी, रात्रभर जळती ॥ शिरडी० ॥ ४ ॥

॥ आर्या ॥

स्फुरलें मानस येथें, वर्णाया गूण साई बावांचे ।
 सहुरु कृष्णकृपेनें, वोळो रसना सदैव ते वाचे ॥ १ ॥
 वदवी श्रीकृष्णगुरु, स्थिर चर व्यापक अखंड सुखकारी ।
 सहकारी संसारीं, भवभयछेदक दयाब्धि अघहारी ॥ २ ॥

॥ पद ॥ (राम स्मरावा राम० या० चा०) ॥

सदय हृदय तूं दयाळ । साई बाप । सदय तूं दयाळ ॥ ध्रु० ॥
 शिरडी ग्रामीं अवतरुनी करी, दीन भक्ते प्रतिपाळ ॥ साईबाप ॥ २ ॥
 भक्तकाज कल्पद्रुम स्वामी, असती षड्भुक्ताळ ॥ साई० ॥ २ ॥

बगिची जे तुम अजन्य भावें, गळबुनि हंक्रुति व्याळ ॥ सा० ॥ ३ ॥
 हुक्त करिशि त्यां दर्शनमात्रें, स्वानुभवे तत्काळ ॥ सा० ॥ ४ ॥
 राव रंघ समसमान नुजला, अभेद तूं सर्वकाळ ॥ सा० ॥ ५ ॥ कृष्ण
 गुरुकृपें बघतां सदा, कृष्ण हृदयीं तूं अहळ ॥ साइ वाप ॥ ६ ॥

॥ भजन ॥

॥ नामपर ॥

॥ श्लोक ॥ पृथ्वी ॥

त्वदोय किल सहुरो सुरस निम्न नामार्णवः ।
 नभीः सलिल सेवने नहि निमज्जनं नाशकृत् ।
 त्वदब्धिसुनिमग्नधीः भवति धाविताहंक्रुतिः ।
 पुनश्च ननु विंदते मधुरमुक्तिमुक्ताफलम् ॥ १ ॥

अर्थः—हे सहुरो, खरोखरच आपला नामत्तमुद्र पिण्याला गोड व पोहण्याला खोल आहे. त्याचें पाणी प्याल्यापासून (कारण ते खारट नाहीं) बिलकुल भय नाहीं. तसेंच त्यांत बुडण्यापासून खात्रीने नाश होत नाहीं. (इतकेच नव्हे तर) आपल्या सागरांत जो खूप बुडून राहिल त्याच्या (देह) अहंकाराचें (मल) क्षालन होतें, व त्याशिवाय त्यास खात्रीने मधुर मुक्तिरूपी मौक्तिक फळ उपभोगास मिळते.

॥ पद ॥ मूर्तिमंत भीति या चा० ॥

संत साईनाम मुखीं, प्रेमभरें गातसा । उत्कंठित व्हा तुम्ही,
 मग उशीर कायसा ॥ नाम तें करील चित्त, शुद्ध जेविं आरसा ॥
 कृपासिंधु दीनबंधु तुज दिसेल राजसा ॥ रोमगुठी उभारती, हर्षमान
 कृपणसां ॥ संता ॥ १ ॥ ब्रह्मानंदीं चित्त हारपे, प्रपंच होय असारसा ॥
 त्याचा बोची श्रोत्रवदन, ऐकवील श्रुतिरसा । कर्मातीत व्हाल झणी,

गुरुभाव नाहींसा ॥ सद्गुरुची ऐसी कृपा, ध्याता ध्येय नमस्ता ।
मूढ हिश नापरूप, पिथ्या भास मृगांबुसा ॥ संत साई० ॥ १ ॥

॥ आर्था ॥

जो नर मानवदेहीं, स्मरण करी नित्य गुरुपदाब्जाचें ।
दैव सहाय त्याला, पुण्य खरें तें अनंत जन्मीचें ॥ १ ॥
सद्गुरुसद्बोधाचें, चिंतन मनि जो पुनः पुन्हा करितो ।
त्यातें भवतरणाला, साधन गुरु तो स्वयेंचि दाखवितो ॥ २ ॥

॥ पद ॥ चाल-श्रीगुरुचे चरणकंज ॥

सद्गुरुतें नित्यकाळ प्रेमें तूंचि ध्याई ॥ प्रेमें तूंचि ध्याई, प्रेमें
तूंचि ध्याई ॥ धृ० ॥ अंतरिं तूं साई धरीं । नामानृत धान करीं । इतर
पंथा दूर सारी । भावे त्यासीं गाई ॥ १ ॥ नेम व्रतां नोडुं नको ।
इतर साधु निंदु नको । अहंभाव धरूं नको । हीच भाऊ वेई ॥ २ ॥
उद्धवेश तुज विनवी । गुरुपदां भाव ठेवी । सर्वकाळ गाई ओवी ।
नित्य स्मरत जाई ॥ ३ ॥

॥ पद ॥ राम स्मरावा या चा० ॥

गुरुचरणामृतपान । सद्गुरुदित । गुरुचरणा० ॥ धृ० ॥
पापतापा शमवी निशिदिनि । स्वर्गपथ सोपान ॥ १ ॥
भव रोगांतक महा औषधा । मुख्य हेंच अनुपान ॥ २ ॥
अघतम समूळ नाश कराया । अचूक शरसंधान ॥ ३ ॥
रामकृष्णादिक अवतारा । होतें गुरुपद ध्यान ॥ ४ ॥
निळकंठाचे भाळीं लिहिलें । साई गजानन गान ॥ ५ ॥

॥ भजन ॥

साइनाथ साइनाथ । भजरे मानस साइनाथ ॥

पदेशपर

॥ पद ॥

स साईनाथ मना स्मर दिन रजनी ॥ धृ० ॥ वाच जयाचा
शिरडी ग्राणी । परंतु असती स्थिरवर व्यापुनी । अनुभव व्याचा
आपुलाले मनी । जय जय जय साईनाथ मना० ॥ १ ॥ रूप तयांचें
येतां ध्यानीं । मन हे येई किति करि दाटुनी । चरण धरावे धांवत
जाउनी । जय जय जय लाई ॥ २ ॥ पातक नागक नाम जयाचें ।
ध्यातां गातां आवडी साचे । चुकतिल फेरे चौऱ्यांशींचे । जय जय
जय साईनाथ मना० ॥ ३ ॥

॥ पद ॥ वंजाराचे चाळीवर ॥

तुज शांति हवी जरि कांहीं । धरि साईनाथ पद हृदयीं ॥ धृ॥
तूं मानव जन्मा येसी । नित पशुसप कर्म करिसी ॥ रे ॥ या देह
सुखाचे विपयीं ॥ या देह० ॥ धरि सा० ॥ १ ॥ संसारीं सुख
अति थोडें । दुःखाचे डोंगर गाडे ॥ रे ॥ मरसी त्या डोंगर पायीं ॥
मर० ॥ धरि ॥ २ ॥ सद्भक्त हरी घाबरला । दुःखाचा पडतां घाला रे ॥
तो शरण रिघाला साई ॥ तो ब० ॥ धरि० ॥ ३ ॥ श्री रामायण
भावार्थ । धरुनियां नाथ भक्तार्थ रे ॥ तूं वाच म्हणे हें काहीं
॥ तूं वा० ॥ धरि सा० ॥ ४ ॥ पति करितां दुःखित तारा । सम-
जावी रघुकुल तारारे ॥ हा बोध ह्मणे तूं पाही हा बोध० ॥ धरि०
॥ ५ ॥ ऐसा हा सद्गुराणा । न च स्वकिय भक्त करि दैना
रे ॥ अनुभव हा कृष्णही पाही ॥ अनु० ॥ धरि साईना० ॥ ६ ॥

॥ पद ॥ राम स्मरावा या चा० ॥

साईनाथ पदीं लीन । सदोदित । साईनाथ ॥ धृ० ॥ धन्य
शिरडी परब्रह्म वसे त्या । गाऊं कशी मति हीन सदोदित ॥ साईनाथ
पदी लीन ॥ १ ॥ साधु चरित्रें गातां थकले । संत सन कादीक

सदोदित ॥ साई ॥ २ ॥ देवि सस्वति वास जिह्वाश्रीं । कवितर ही
मति हीन ॥ सदोदित ॥ ३ ॥ कांहीं असो मी मम प्रभूतें । हृदयि
धरनि साईन ॥ सदोदित ॥ साईनाथ पदीं ० ॥ ४ ॥

॥ पद ॥

साईनाथांसीं पाहूं जाऊ चला शिरडी । झडकरी जाऊं चला
शिरडी ॥ धृ० ॥ ध्यास तयांचा लागला चित्ता । नाही सुचत कांहीं॥
झडकरी० ॥ १ ॥ कोपरगांवीं तांगा कळनी । न्हाऊं गोदातीरीं
॥ झडकरी० ॥ २ ॥ आनंदानें दर्शन घेऊं । लीन तत्पदीं होऊं
॥ झड० ॥ ३ ॥ हेतु मनीचे पुरवितील ते । भाव ठेवुं पायीं
॥ झडकरी० ॥ ४ ॥ मन ठे थांवत स्वस्थन राहत । काय करूं पाही
॥ झडकरि० ॥ ५ ॥

॥ पद ॥ सुखकर कर साधूचा या चा० ॥

धरिसि जरी साई चरणि विश्वास ॥ धृ० ॥ मायामय हा भव-
निधि तरनी, घुगिल तत्पदिं खास ॥ धरिसि० ॥ १ ॥ निदिध्यास
अनुदिनीं धरिसि जरी, पावनि ब्रह्मपदास ॥ धरिसि० ॥ २ ॥ साई
अनुभव दुर्लभ बापा । जा वय त्या वंशास ॥ धरिसि ॥ ३ ॥ थांवत
थांवत जा जा झडकरी । घट्ट धरीं चरणास ॥ धरिसि० ॥ ४ ॥ उत्तम
हा नरजन्म नराचा, व्यर्थ कळू नको त्यास ॥ धरिसि० ॥ ५ ॥ कृष्ण
कृपान्वित कृष्ण दिनाच्या, दवडुं नको वचनास ॥ धरिसि० ॥ ६ ॥

॥ पद ॥

(प्रभु अखंड सुखमय रामचि हा या चा०)

प्रिय साई सुखद पद सोडुं नका । नका भुलू आप सुत धन
कनका ॥ धृ० ॥ साई चरण करि हरण पापनिधि । लक्षि धरी ही
खूण । त्यजुनि विकल्पा जाण । साई करिं आप सखा ॥ प्रि० ॥ १॥
साई संत महंत नरा रे । घे अनुभवे'तू प्रचीत । हो येथें सावचित् ।

बोहुं नको या माया काका ॥ २ ॥ दक्ष होउनि पदिं लक्ष लावितां ।
 मोक्ष तूज प्रत्यक्ष । साक्षि लाविं तू अक्ष । नको करुं वैखरी तू हि
 फुका ॥ प्रिय० ॥ ३ ॥

॥ पद ॥

नजर भर देखो । नजर भर देखो । कछु खरच नदिरै । मुफत
 नाम चाखो ॥ १ ॥ हें झुई ऐसा ये दुनियामों । जाकर बोले बात ।
 देखो बाबा गोदा किनारे । उनसे जोरो हात ॥ नजर भर ॥ १ ॥ वो ही
 मुरशद वोही मौला । वोही बना हें पीर । आव कांहा पकरु निमाज
 राजा वोही भरा भरपूर ॥ नजर भर० ॥ २ ॥ जंगळ जाना उसके
 खातर । सोहि भरा दीलमों । अट्टा, मौला, राम, रहिम । दोनो भरा
 तनमों ॥ नजर भर० ॥ ३ ॥ गुरुदास कहे सुनो भाई यो । विरला
 जाने मनभो । भाव भगतसे साई खडा हें । देखो जाके चिरडीमों ॥ ४

॥ पह ॥ राम स्मरावा राम या० चा० ॥

सद्गुरु चरणीं ध्यास । धरावा । सद्गुरु चरणी० ॥ १ ॥
 सद्गुरुमूर्तीं निशिदिनिं चिंतन । हाच सदा अभ्यास ॥ १ ॥
 साईनाथ पद चिंतन वडलें । श्रीहरी दीक्षित यांस ॥ २ ॥
 साईनाथ पद तारक झालें । उपासनी सतास ॥ ३ ॥
 साईनाथ गुरु सार्थकता दे । हरे राम मंत्रास ॥ ४ ॥
 साईलीला तखंड वाणितीं । करुन सदा सायास ॥ ५ ॥
 मुकुंदात्मज वैभव त्यागुनी । धरि साईगुरु सहवास ॥ ६ ॥
 साई गजानन निळकंठाच्या । पावतील नवसास ॥ ७ ॥

॥ भजन ॥

साईनाथ साईनाथ । भजरे मानस साईनाथ ॥

॥ करुणापर ॥

॥ पद ॥

साई रहम नजर करना । बच्चोंका पालन करना ॥ साई ॥ धृ० ॥
जाना तुमने जगत् पसारा । सबही झूट जमाना ॥ साई० ॥ १ ॥
मैं अंधा हूं बंदा आपका । मुझसे प्रभू दिखलाना ॥ साई० ॥ २ ॥
दास गनू कहे अब क्या बोलूं । थक गई मेरी रसना ॥ ३ ॥

॥ पद ॥

रहम नजर करो अब मेरे साई । तुम वीन नहीं मुझे मा बाप भाई
॥ रहम ॥ धृ० ॥ खाली जमाना मैंने गमाया । साथी आखरका ।
किया न कोई ॥ रहम ॥ १ ॥ मैं अंधा हूं बंदा तुमारा । मैंना जानूं ।
अल्लाईलाही ॥ २ ॥ अपने मसीदका झाडू गनू हूँ । मालिक हमारा ।
तुम बाबा साई ॥ रहम ॥ ३ ॥

॥ पद ॥ गजळ ताल ॥

साईनाथा तुझे पायीं । ठेवितों दीन मी माथा ॥ धृ० ॥
गुणातीता निराकारा । प्रभो देवा निर्विकारा ॥
नसुनि तुजला काज धरिसी । मनुजरूपा दीनानाथा ॥ १ ॥
कर्म करणों अवश्यकता । नसे तुजला गुरुराया ॥
जगदीद्धार तरी करिसी । सुलभ सांगूनियां गाथा ॥ २ ॥
चतुर्विध हेतु धरूनियां । भक्त तुजला शरण येती ॥
सकळ इच्छा पूर्ण करिसी । वरद कर ठेवुनी माथा ॥ ३ ॥

सगुणरूपा धरनि लीला । किती करिसी नसे पार ॥

कृष्ण तव हा दास देवा । कसा वर्णिल ती आतां ॥ ४ ॥

॥ पद ॥

जगीं नाहीं तुजविण कोणी जगपाला साई रे ॥ मत्तापा वारी रे ।
भवभय पाशा तोडी रे ॥ ध्रु० ॥ भवसागरीं मी ही नौका नावाडी
तूचि रे ॥ काळजी वाही रे मम नौका ही तारी रे ॥ गणु छात्राचा
खसवा रे । धरिसी मनी तूं जरी थोडा रे । जवरी करनि तव
धरिन चरण ममहरण करिन दुरिता सारे ॥ जगीं नाहीं० ॥ १ ॥

॥ पद ॥

दाखविं तव दिव्य पाय या० चा० ॥

साई साई योगीराज । घांव पाव मातें ॥

रंक हीन दासी तुझी । ध्याई त्वत्पदातें ॥ ध्रु० ॥

अंत किती पाहासी वा । वारी आपदातें ।

अजामील पिंगलेसी । तारियेळे नाथे ॥ १ ॥

भंगवेन काय अहा । मदिय अघनगाते ।

देव गुरु साई दत्त । देई दर्शनातें ॥ २ ॥

स्फूर्ती आणि प्रेम देई । तव कीर्तनातें ।

साई सुता आर्जविही । त्यजुनी जनातें ॥ ३ ॥

॥ पद ॥

असे ब्रह्मरूप साईनाथ माझा गृह्वर । परी दुजा वाटे दैदीप्यमान
दनकर ॥ ध्रु० ॥ गाणार वाजवीणार साई प्रियकर । तसा ऐकणार

असे तोचि साच गुल्लर ॥ असे० ॥ १ ॥ करि धनि मद्रिय
 तंबुरा गाई सुस्वर । परि मधें कल्लारे नाकळे होतो वढ वृत् ॥ असे०
 ॥ २ ॥ नको देऊं किंवापि बदसुरा ठाव गुळ भाई । वा लाई ॥
 किती वानुं तुजसी जी पापि अति रे पामर । गुण छात्र विनदि
 मय दुजा भाव करि दूर ॥ असे० ॥ ३ ॥

॥ नित्यपाठ ॥ अष्टक ॥

नमो साईनाथ नमो दीनबंधो । यशैश्वर्य वैराग्य श्रीधर्मनिधो । नमो
 ज्ञानमूर्ते नमो ब्रह्मरूपा । नमो सहस्रे शांतमूर्ते अरूपा ॥ १ ॥ नमो
 निष्क्रिया निर्गुणा निर्विकारा । किती पाहसी माझिया दृविकारा ।
 मला तूं न होसी सख्या साद्य दाता । अशा पामरा कोण तारीळ
 ताता ॥ २ ॥ तुवां भेटण्या लाविला काळ फार । नको ह्या पुढें
 घोर संसार भार । किती दीन होऊं किती क्लेश साहं । कधीं
 सौख्य देसी किती वाट पाहूं ॥ ३ ॥ लखोवा निमित्तें तुझा दास
 दीन । कृपापात्र हा जाहला तेवि लीन । तुझ्या पादयुग्मां तरी
 स्वीकृतातें । त्वरेने सख्या धाडि हो सत्पदातें ॥ ४ ॥ पदा
 सोडण्या काय मी हो न लाजे । सुखें आड येवो सदा कर्म माझे ।
 मला व्यर्थ चिंता तयाची किमर्थ । तयाला निवारावया तूं
 समर्थ ॥ ५ ॥ “ समर्थाच्या सेवका वक्र पाहे । असा सर्व
 भ्रमंडळीं कोण आहे । ” समर्थोक्ति ही काय मिथ्या म्हणावी ।
 तुझी योग्यता अल्प कोणी गणावी ॥ ६ ॥ मला मुक्तिचें भाग्य
 देतां तुला रे । किती कायसे कष्ट होणार वा रे । तुला योग्य
 वाटे तसें दास्य घेई । स्वयामा मला शीघ्र धाडूनि देई ॥ ७ ॥
 तुझ्या पादयुग्माविणें अन्य थारा । असेना मला काय सांगूं उदारा ।
 जसा होतसे जीवनावीण मीन । निलोबा तसा त्वत्प्रसादार्य दीन ॥ ८ ॥

॥ पद ॥ पच तुड नर रुंड माल धर ॥

श्रीगुरुराया तव चरणा या भाल ठेवितों नमना या ।

तोडुनियां परमाया बंधन मुक्त कराऽखिल जीवा या ॥ १ ॥

साधन नुरलें स्वाधिन कांहीं सुखी जीव होईल कसा ।

साधु संतजन चिंता करिती भारतभूजन ताराया ॥ १ ॥

ईश्वर तू अव्यक्त वस्तु तू भुवनत्रय चालक साई ।

ईक्षण करिसी स्वस्थ वसुनि ही भक्तव्यसन निवाराया ॥ २ ॥

नानापरिचे क्लेश भोगिती सोडिती गुरुकुल अभिमान ।

नास्तिक जन हे व्यसनीं पडतां येती शरण तुझे पायां ॥ ३ ॥

थरथर कांपति दुर्जन वधुनी त्वदुग्रमूर्तीसी नाथ ।

थकतां येती शरण तुला ते क्षमाऽपराजय मागाया ॥ ४ ॥

साइनाथ गुरुचरण तरण भवसिंधु कृपाऽवनकर हरसा ।

साधन विरहितही तुज नमितों कृष्णदास कर जोडुनिया ॥ ५ ॥

॥ आर्या ॥

श्रीगुरुराया ताता, सांभाळी शामदास हा तनय ।

त्वत्पंदि ठेवुनि माया, प्रार्थितसें प्राप्त हो मला विनय ॥ १ ॥

सांडून लोभ मोहा, व्यात्रियले सत्प्रथास वा जन जे ।

ब्राह्म, शीर्विंद, हरी, बामू, श्रीकाशिताथ तुजसिं भजे ॥ २ ॥

ईशा तव लीलेला, वर्णाया भक्तिप्रथ माणु लागे ।

ज्व मूर्तता तयाळ्या, वर्णन करण्यास तोहि वा भागे ॥ ३ ॥

नाज पारंगे जातां, दादियलें रूप विविध जातीचे ।

पटलें ज्यांना नच त्या, बोधियलें सत्स्वरूप मग साचें ॥ ४ ॥

थट्टेनें, सत्यानं नाम तुजें नित्य वेति जे बदनीं ।

थोनक्षेम तयांचे वाहुनि तूं रावसी तयां सदनीं ॥ ५ ॥

वाळकरामा धामा, हिंडविलें सत्य देव बघण्याला ।

फिरफिरनि श्रांत झाला, आला परतून शिलधि ग्रामाला ॥ ६ ॥

वावा अगाध लीला, वर्णाया उद्धवेश वा थकला ।

तन, मन, तुजेंचि धन हें, सर्व परीनें तुलाच हा विकला ॥ ७ ॥

ऋपिसंख्या या आर्या, आर्यांचे चरणकमलिं अर्पितसे ।

अल्पारंभ असे हा, यति, मात्रा, वृत्त बोध मजशिं नसे ॥ ८ ॥

श्रीसाइनाथ चरणीं, अल्पहि करणी करीतसें हजर ।

सर्वत्र दोष त्यागुनि, बुधजनिं द्यावीच इजकडे नजर ॥ ९ ॥

॥ पद ॥ जरि मद्रक्त दुराचारी ॥

हे पूर्णब्रह्म सुखधाम ज्ञानसागर । गुरुराया हो मजविषयीं रोष
न धरा ॥ धृ० ॥ ना तुला कधीं स्पर्शला क्रोध आजवरी । तूं
साईं क्षमेची मूर्ति साच भूवरी ॥ मागुति धरुनि अवतार जान्हवी
तीरीं । केलीस कृपा त्या परिक्षितीच्या वरी ॥ रंभा ती नाचली
पुढें थयथया जरी । ना विकल्प चढला तुझिया चित्तावरी ॥
हें असे विदित सकलांस कशाला जरा । बोलणें तोचि तूं शुका-
चार्य न खरा ॥ १ ॥ तो तूंच पुढें गंगेंत शिंपल्यामधें । अवतार

वेतला वतीं म्हणतो बुधे ॥ रांताई वधू ओपिली वाणिप्रापती ।
 वसविला विणाया शालु जानकीपती ॥ चरचरा पुत्र कापिला
 आपुल्या वतीं । पाहतां प्रवंधा सत तुझ्या डोलती ॥ ठेवितां देह
 तो कडव माजला जरा । नवि तूच दाविलीं फुलें कक्षनि
 धीवरा ॥ २ ॥ पुनरपि सुवाटे प्रती लावण्या जगा । आलास
 साई होऊनि फसवि ना उगा ॥ पाण्यांत लाविले दिवे तेल ना
 मुळीं । टांगिली जुन्या चिंध्यांनीं निजाया फळी ॥ पेटतां खळें
 भक्तांचे आग विझविली । वांझेस करुनियां कृपा संतती दिली ॥
 किती अगाध या तव लीला वानु गुरुवरा । मौनेच जोडुनी कर
 पर्दीं ठेविन शिरा ॥ ३ ॥ मी पापी पतित आगळा दोषसागरू ।
 तुजवीण कुणाचें स्मरण समथां करूं ॥ गौतमी ओव तृषितास
 दूर कां धरी । कां शशी रुसुन वैसेल चकोरावरी ॥ कां काय
 जमिन ओड्यास वघुनि भय धरी । वा अग्नि वघुनि गवतास
 पळतसे दूरी ॥ हें सर्व तुम्हीं जाणूनि मनीं गुरुवरा । या दास-
 गणूच्या गिरीं अभयकर धरा ॥ ४ ॥

॥ श्लोक ॥ पृथ्वी ॥

मदीय जननी भवान् जनक बंधु वर्गो भवान् ।
 मदीय सुहृदो भवान् सुभग शांतकांतो भवान् ।
 मदीय मखिलं भवान् सदय साइनाथ प्रभो ।
 भवत्पदरजो विना नहि परं न जाने नहि ॥ १ ॥

॥ पद ॥

सुजन विबुध नर साई । समयीं निज पर्दीं द्या ठावा ॥ धृ ० ॥
 अनंत मी अपराधी बुडतों सत्पथ मज दावा ॥ १ ॥ चाल ॥

तव दाई, चरणानी, मज बरवी द्या सेवा । दास गणूचा दीन
छात्र हा निजकर शिरीं ठेवा ॥ २ ॥

॥ श्लोक ॥ पृथ्वी छंद ॥

मिती विनवुं मी तरी अझुनि कां दया येईला ।
प्रभो तुजविणें मला जगतिं कोणिही अन्य ना ।
पतीत खल मी परी, वयुं नको दयाळा उणें
आम्ही न जरि पापि, पावन तुला न कोणी म्हणे ॥ १ ॥
तुवां अमित पातक्यांस दिधली गति उत्तमा ।
मलाच मग कां उपेक्षिसि प्रभो निवारी तमा ।
झणीं करिसि साचती प्रभु त्वदीय ब्रीदावली ।
भवीं तुजसि आर्त वाहति, तयांस तूं माउलीं ॥ २ ॥

॥ पद ॥

त्वरित पदरीं घे साई । ठायीं, करुं कायी, मज नाही, भो तुज-
विण रे गुरुमाई ॥ धृ० ॥ संकट नाशक नान तुझे हें ।
ऐकुनियां बहु आनंदची मज होई ॥ १ ॥ चरणरजावें सेजुनियां
हा । दास गणूचा छात्र लीन तव पायीं ॥ २ ॥

॥ भजन ॥

साईनाथ गुरु माझे आई । मजला ठाव द्यावा पायीं ॥

॥ धांवा ॥

॥ पद ॥ अहारे कृष्णा सुकुंदाया० चा० ॥

येईं येईं साईनाथा । दे दर्शन मज झडकरिं आतां ॥ धृ० ॥
मन धांवलें चरणीं । ह्यणुनी स्मरिका तुज मी स्मरणीं ॥
पवित्र शिरडी तरणी । केलि महा अधिकारि महंता ॥ १ ॥

'क्त तुझे गुण गाती । नानापरि जर्गीं नाचति ध्याती ॥
 ऐसी सकळिक ख्याती । जहाली क्षणमात्रें अबचीता ॥ २ ॥
 संत दयाळ तुम्ही हो । आर्त पुरवा मज दर्शन द्याहो ॥
 या या या या, या हो । बाहेरीं तुज पाहिन आतां ॥ ३ ॥

॥ पद ॥ जाते कीं मम० या० चा० ॥

भेटसि कधिं तू साईं वावा मज या मोहमयीं ।
 त्वत्तनु कांति अवलोकाया आस सदा हृदयीं ॥ धृ० ॥
 जरि मी तुझा असें दयाळा, तरि धावुनि येई ।
 क्षणभरि तरि तव तनु दावीं रे, येउनियां समयीं ॥ १ ॥
 भक्तकाम कल्पद्रुम तुझां, वदति ठायीं ठायीं ।
 भेद अभेदा रहित तुझांना, राव रंक कांहीं ॥ २ ॥
 साच असे ग्रह एकवार तुज, वघण्या त्या कारीं ।
 येई धांडनी या मोहमयीं, कृष्णदास अन्वयीं ॥ ३ ॥

॥ अंजनी गीत ॥

प्रिय दीक्षित तुम्ही कृपा करुनियां कळवा मम बाबांसी विनया ।
 मन्मानस वघण्या तव काया । आतुर बहु झालें ॥ १ ॥ जरि मी
 देखें सदैव तुजला । परि वेडें मन घेईं भ्रमाला । अक्ष धांवती
 वघण्या तुजला । या या झडकरिं हो ॥ २ ॥ तव चरणांवरि
 ठेविन माथा । सखया माझ्या साईंनाथा । मनिं आणुनियां साइ
 समर्था । या या झडकरि हो ॥ ३ ॥ गोर गरिब दुर्बळ बहु
 येथें । पाहती साईं तव मार्गतिं । कृपा करुनियां मुंबापुरितें ।
 या या झडकरिं हो ॥ ४ ॥ हें जग तुमचें तुम्हीं जगाचे । न

तुल्यं धारं आपदनाथं । कनकाळू तुही अखिल जगत्तं या या
 कडकरि हो ॥ ५ ॥ प्रिय दीक्षित ही किंवा मम कळग । प्रिय
 साईचें मग तुम्हीं वळवा । तळमळ माझ्या मनिची निववा । नमन
 तुम्हां पायीं ॥ ६ ॥

॥ साकी ॥

अंतर माझे जरि तव चरणीं मत्प्रिय साईनाथा ।
 एकवार तरि येउनि येथें, भेट देई अनाथा ॥
 अंतर साक्षी तूं । मग कां येसि न थांवुनि तूं ॥ १ ॥

॥ श्लोक ॥ अनुष्टुप् ॥

लक्ष कोटी दोष माझे, साई वापा, क्षमा करा ।
 दास मी विनवी तुझा जोडुनी उभया करा ॥ १ ॥
 मी माझे लिहिणें नाहीं, दयाळा कृष्ण सहुरु ।
 लिहिता लिहविता तू, दास हा तव किंकरु ॥ २ ॥

॥ पद ॥ रघुवीरें पूजिले ॥

दर्शन दे साइवावा । सकल दुरित मम हर्षनि त्वरित दर्शन ० ॥ धृ० ॥
 काम मोह मद लोभ धरथरां । कांपति तुज पाहुनि नटवरा । तुझिया
 चरणि रिपु करिती नमन ॥ दर्शन ० ॥ १ ॥ त्वदिय समुही मी
 पापि म्हणून । नाम तुजसि लाधलें पतितपावन । मग अभंग
 चरणि न्याया करिना कसर ॥ २ ॥ अज्ञ तुजें लेकरुं ना कदा ।
 टाकी भवीं । भो घेई तव पदा । सतत तुजसीं गणू छात्र झरण ॥
 दर्शन ० ॥ ३ ॥

॥ पद ॥ तिळगुळ घ्या मजुळ या० चा० ॥

घ्या दर्शन या झुटेला ॥ साईबा ॥ धृ० ॥ नर तनु ही भर
 फुकटचि गेली । साधु पदें मी नाही वंडिलीं ।
 आधुण्याची घट्या भरली । हा जन्म ही व्यर्थचि गेला ॥ सा० ॥ १ ॥
 शिरडी ग्रामीं वसती तुमची । ऐकत आलें बहु दिवसांची ।
 आस असे बहु दर्शनाची । न्या झडकरिं तव पदकमला ॥ सा० ॥ २ ॥
 नामीं तुमच्या चित्तची नाहीं । प्रपंचाची सुटली घाई ।
 कृपा करावी तुम्हि लवलाही । अशी आस असे बहु मजला ॥ सा० ॥ ३ ॥
 अविश्वासू मन हें झालें । निश्चयाचें बल तें गेलें ।
 भव सागरिं या डुंवत राहिलें । ही वरी न दिसे गत मजला ॥ ४ ॥
 दर्शन तुमचें होईल केव्हां । सुटलीसे तळमळ मम जीवा ।
 भेटीलागीं धांवा धांवा । वाट पाहे दीन ही कमला ॥ साईवा० ॥ ५ ॥

॥ आर्या ॥

सुखकर दर्शन देई, सदय हृदय स्वामि साईवावा हो ॥ रतलों
 या भवपंकीं, ने विलया साहि साई वावा हो ॥ १ ॥

॥ पद ॥ रामा मजळा या० चा० ॥

साई माते धांवत येई उचल तुझ्या बाळिला ॥ धृ० ॥
 बघ अंगे ही चिखलें भरली । नाकीं तोंडीं घूळ जहाली ।
 तुज ह्मणती हे लेंकुरवाळी । हंसतिल जन हे तुला ॥ १ ॥
 पायां मध्ये शक्ति न पाहीं । बोल बोबडे उमटत नाहीं ।
 काय हवें तें नकळे आई । रडुनी जीव दमला ॥ २ ॥

जिवाचा हो अज्ञाहास । सांग कुणाची करणे आस ।
 जन ह्यणती तुज माता दक्ष । मग कां हें योग्य तुला ॥ ३ ॥
 अंगडे दोपी गेली कोठें । नाहीं तोंडीं जेंबुड लोटे ।
 जग हंसतें हे तुज उफराटे । आज न त्याची मला ॥ ४ ॥
 पुत्राचें तें कौतुक करसी । कन्या ह्यणुनी का अवगणसी ।
 मातृस्नेहा काय विसरसी । योग्यचि हें कां तुला ॥ ५ ॥
 लोक ह्यणति हे कन्या कोण । कोण कुणाची अशी कां दीन ।
 काय असे हें माता मन । लांडून हें ना मला ॥ ६ ॥

॥ भजन ॥

साईनाथ गुरु माझे आई । मजला ठाव द्यावा पार्यां ।
 मजला ठाव द्यावा पार्यां । घेउनि माझ्या हृदयीं राहीं ॥ १ ॥

स्थितिपर.

॥ अभंग ॥

नाहीं कुठें गेला, हृदयीं वसला । वाटतें मजला वावा साई ॥ १ ॥
 जागृत ठेवितो मज ठायीं ठायीं । अनेक उपायां गुरु माझा ॥ २ ॥
 दीनाचा दयाळु ऐसा नाही कोणी । तनु झिजवोनी गुप्त झाला ॥ ३ ॥
 आतां नाहीं भय उरलें या जीवा ॥ दासीचा विसांवा सहुरु तो ॥४॥

॥ पद ॥

साई दर्शना जावें ऐसा विचार ही मन्मनी । नसतां नेलें मज
 खेंचुनी ॥ धृ० ॥ शिरडी ग्रामीं, नाना काका ह्या उभयां प्रेहनी ।
 कृपा ही बहुतचि वाटे मनीं ॥ १ ॥ संशय छेदुनि मनिचे सारे निज
 स्वरूपा दावुनी । घेतलें निजपदिं मज ठेवुनी ॥ २ ॥ संत दर्शनें

पूर्वा झालीं होतीं त्यांचे फळ । मिळाले आतां नच तळ मळ ॥ ३ ॥
 तव आज्ञेनें तव भक्तांची सेवा घडली वरी । तितुकिच समजुनि
 बहु चाकरी ॥ ४ ॥ उपकृत होती ह्यणुनी सखया सुडाव्यासि
 तो हरी । तैसा गमली प्रथ अंतरीं ॥ ५ ॥ उदारता ही तैसी दर्शू
 निवर्तते वैखरी । न दिसे कोठें तुजसी सरी ॥ ६ ॥ पतीत
 धावन व्रीद तुला वा यथार्थ साजे वरें । काय ते वजाविं पावरे
 ॥ ७ ॥ नीलकंठ हा तव पदिं राहो अखंड ऐशा वरा । दयाळा
 देई निज किंकरा ॥ ८ ॥

॥ अंभग ॥

आहों तैसे राहूं आह्मी सर्वकाळीं । तो साई सांभाळी आह्मांप्रती
 ॥ १ ॥ नाही दुसऱ्याचें आह्मां कांहीं काम । साईनें निष्काम केले
 आह्मां ॥ २ ॥ निष्काम होऊनि साधुं आत्मतुष्टि । भुक्ति मुक्ति
 मुष्टीं आह्मां मग ॥ ३ ॥ आमुची मुमुक्षा पूर्ण करी साई । इतर
 तो देई काय आह्मां ॥ ४ ॥ राजे आणि रंक आह्मा सर्व सम
 लौकिकी तो काम नाही आह्मां ॥ ५ ॥ लौकिकी संपदा ध्याती
 सर्व जन । त्यां तृणासमान मानूं आह्मी ॥ ६ ॥ प्रारब्धे हा देह
 तो कैसाही राहो । त्याकडे न पाहों आम्हीं आतां ॥ ७ ॥ आमुचें तें
 काम एका साईपार्शीं । आह्मीं इतरांसी नहों लीन ॥ ८ ॥ साईच्या
 आधारें मत्त झालों आम्हीं । विषयांची ऊर्मी मावळली ॥ ९ ॥
 परोपकाराचा काम तोही शीण । साई इच्छेवीण घडेना तो ॥ १० ॥
 त्यामाजी अहंता ती आह्मांसि नाहीं । घडवितो साई तेंचि
 घडे ॥ ११ ॥ माझी सहस्र धी तिला परकमीं । अथवा अकमीं
 योजी साई ॥ १२ ॥ स्थूल सूक्ष्म देहें जीं जीं होतीं कर्म । तीं
 सारीं अकर्म साई करी ॥ १३ ॥ आम्हास तों एका साईपार्शीं

आस । तेथें सदा वास आळी करूं ॥ १४ ॥ सर्वेश्वर गुरु हा
सनीं निर्धार । आम्हा नर्दाधार साइनाथ ॥ १५ ॥ एका साईवरी
टाकूं आम्हीं भार । स्वसुख दातार तोचि आम्हां ॥ १६ ॥ ताई
कृपा करी नीलकंठावरी । तो निज अंतरीं शानं जाला ॥ १७ ॥

॥ भजन ॥

भागणें

॥ श्लोक ॥ मंदाक्राता ॥

जेथें तेथें दिससि मजला सहुरी सिद्ध साई ।
नाहीं नाहीं तुजविण दुजी दृश्य भावास आई ॥
अंबे घेई पदरिं नव हा वाळ लावी स्तनाला ।
स्वानंदाचें मधुर प्य दे, शांतवी ताप जाला ॥ १ ॥

॥ नार्दूलविक्रीडीत ॥

मंसारिं दृढ निश्चया न डळुं दे त्याचीच ख्याती खरी ।
सपेमें भजतां विवेक पदरीं बांधील तो श्रीहरी ॥
सन्मार्गीं वळवो कुमार्ग टळवो साई स्वताच्या करीं ।
नाथाचीच कृपा निरंतर असो तुम्हां सुभक्तांवरी ॥ २ ॥
नुरली भक्तिविणेंच अन्य मनिषा, हा बोधहोवो मना ।
भक्ति प्रेमविणेंहि ज्ञान नलगे, हे तो जडो भावना ॥
ज्ञानानें अभिमान नित्याचि नवा, तो आड येईल कीं ।
भक्ति प्रेमहि एक वस्तुच असे, जी सौख्य देईल कीं ॥ ३ ॥

मालिनी

नमन करिन भावें साई पादांबुजाला ।
आवडि तुझि सदा दे वासुदेवात्मजाला ॥
चंदत सतत हें मी भक्ति तूझी करावी ।
सकल त्यजुनि भावें कांस तूझी धरावी ॥ ४ ॥

॥ जेदाबली ॥

प्रसन्न वदनें पहा, प्रभु जराहि, दीनाकडे ।
 उयाविय तुन्हि हो असा, सतत हाचि डंका बडे ॥
 असें सतत ऐकतां, दुरि कराल, या पामशा ।
 प्रभो, प्रग नसे मला, जगिं दुजा खरा आसरा ॥ ५ ॥

॥ अश्रंग ॥

मन इच्छीं हेंची नित्य तुझी सेवा । शिरडीवासी देवा साईबाबा
 ॥ १ ॥ कारण जें झालें जन उद्धराया । आठवूं त्या पायां दिवा-
 निशीं ॥ २ ॥ नेत्रा लागो चाला पहावे तुजें ध्यान । रंगावें हें मन
 भजनामाजी ॥ ३ ॥ लागो नित्य ध्यास तुझिया नामाचा ।
 आणिक हे वाचा कांहीं न वदों ॥ ४ ॥ गजानन म्हणे ठेविलासे
 माथा । सह्रु साईनाथा पायांवरिं ॥ ५ ॥

॥ भजन ॥

साईनाथ गुरु माझे आई ।

मजला ठाव द्यावा पायीं ॥

निर्धार

॥ पद ॥

देह जावो अथवा राहो श्रीगुरुपदीं माझा पूर्णची भावो ॥ धृ० ॥
 सदानंद सुखदायक गुरूला, प्रेमभावें पूजिन त्याला ॥ १ ॥ पुजूनी
 त्यासी हृदयीं सांठविलें, निजरूपीं मन गुंगची झालें ॥ २ ॥
 त्या पूर्णब्रह्मा हृदयीं सांठवितां; सहजची मुक्ती मिळेचि
 तत्वतां ॥ ३ ॥ दास म्हणे त्या गुरुपदासी, अहो रात्र स्मरण
 लावीन मनासी ॥ ४ ॥

॥ भजन ॥

साईनाथ गुरु माझे आई ।
छंद लागो तुझिये पार्यां ॥

पूजोपचार.

॥ मानसपूजा ॥

॥ श्लोक ॥ भुजंगप्रायात ॥

मनीं आणुनी ध्यान हें सद्गुरुचें ।
दिलें स्थान त्या चित्त सिंहसनाचें ।
पदी अर्घ्य हें प्रेमवारीमनानें ।
दिलें कल्पुनी घेतलें सद्गुरुने ॥ १ ॥
दिले चूळ टाकावया वारि हस्तीं ।
पुढें बैसवीली गुरुज्ञान मूर्ती ।
तनु मर्दिनी सर्व पंचामृताने ।
पुढें घातलें स्नान शुद्धोदकानें ॥ २ ॥

-॥ मालिनी ॥

उदरिं जग जयाचे वस्त्र त्या नेसावीलें ।
विमल गुरु कपालीं गंध हें लावियेलें ।
उपवित १ गुरुकंठीं घालुनीयां विधीनें ।
परिमळयुत पुष्पें अर्पिलीं आदरानें ॥ ३ ॥

॥ इंद्रवज्रा ॥

नाना परीचे वसनादिकानीं ।
 आच्छादुनी आणिक भूषणांनीं ।
 शृङ्गारुनी श्रीगुरुदेव मूर्तीं ।
 आपाद ती देखिली कामपूर्ती ॥ ४ ॥
 तेव्हां पुढें पाकरसामृताला ।
 ठेवोनियां सद्गुरु जेववीला ।
 कळें सुखें भोजन सद्गुरुने ।
 पाणी टिलें आचमना मनानें ॥ ५ ॥

॥ आर्या ॥

दिधळा त्रयोदशगुणी तांबुल मग प्रेमयुक्त गुरुपाणीं ।
 देतां वरदकरें गुरु चढवी शिष्यास भक्तियुत पाणी ॥ ६ ॥
 झाला कृतार्थ गुरुचे वरदकरें शिष्य तोषुनि स्तवन ।
 थकला वेद तयाचें बाळत्वे करि करोनियां नमन ॥ ७ ॥

धारत्या.

जाऊं चला आरतीला । तमुया श्रीगुरु साईपदाला ॥ जाऊं० ॥
 धृ० ॥ जन हे येती पूजन करिती सुमनहार ते गड्यं घालिती ।
 मस्तक साईपदीं नमविती ॥ करुनी प्रार्थनेला । वेडनी जाती
 प्रसादाला ॥ जाऊं ॥ १ ॥ हळू हळू बोलती भाषा घाटी उकळे
 ल्याची त्याला गांठी । इतरां वाटती फोलची गोष्टी । मम चित्त
 भ्रम हरला । प्राहुनी साई सत्स्वरूपाला ॥ जा० च० आ० ॥ २
 आला मेघा करुं गा आरती । छत्र रुप्याचें घरुं साई वरतीं ।
 उभे भालदार चवरी ठालिती । तास झणाणे ऐका । जयजय
 जय गुरु साई विलोका ॥ जा० ॥ ३ ॥

॥ आरती ॥

(आरती भुवन सुंदराची या० चा०)

आरती करिते गुह्यया । सच्चिदानंद साई लक्ष्म्या ॥ धृ० ॥ मेघें
धरिशि दिना हृदया । सकल मतिप्रल तू नेशि विलया ॥ कालसम
दुष्टां दंडाया । पातला भक्तां सुखवाया ॥ अहा तूं ज्ञान मूर्ति तेजा ।
दिन मणि उदय पावे दूजा ॥ चाल ॥ वेदश्रुतिसार । उघडुनी
द्वार । ज्ञान भांडार । सुजना दावाया । येशि जर्गी जडमुड ताराया
॥ १ ॥ घेडनी सर्वशीं जनन । केलें द्वैताचें इनन ॥ मुमुक्षां
दावि आत्मसदन । भवाब्धीतारक तव चरण ॥ चाल ॥ भक्त
परिवार । यात्रेचा भार । शोभे महाद्वार । साई बोधसुधा प्याया ।
तत्पर असती सिद्ध ठायां ॥ २ ॥ जाळिले सलिलाचे दीप । दाविली
खळां भक्ति अमृप ॥ जळतां प्रचंड तृणराशी । आज्ञापिलें
इंधनासी ॥ घेडनि वैराग्याची सदसी । जर्जर करि जो पडरीशीं ॥
अतर्क्यचि ज्ञाला निगमासीं हरीहर वंदित हो ज्यासीं ॥ साई योगी
मुकुट मणी । ध्याते " हिरा " दीन रजनीं ॥ ३ ॥

॥ आरती ॥

जयजयाजि महाराज जय जय गुह्यावा साई ॥
परब्रह्म अवतार तू या शतकाच्या ठाई ॥ जय० ॥ धृ०
साई साई वदतां वाचे अघ अवघें विलया ।
जाई ऐसा प्रभाव तव कीं हे सद्गुरु राया ।
नाहीं शक्ती मजला किमपी तव गुण वानाया ।
भाव धरुनी मात्र आलों शरण तुझ्या पाया ॥ ज० ॥ १ ॥